

Chris Lyngedal – eller Kresten Lyngedal som han var døbt, kom ind i mit liv, da jeg mødte min nuværende kone – Konny - i vinteren 1972.

Året før var Chris og Konny blevet forældre til en lille pige ved navn Linette.

For at sige det mildt, gjorde han sig en del anstrengelser for at slippe for faderværdigheden.

Det var først da han opdagede, at hun var som snydt ud af næsen på ham, at han faldt til patten.

Det gik imidlertid ikke i længden, på grund af hans omflakkende liv som musiker.

Så, da jeg kom ind i billedet - var Konny og Linette frie på markedet.

Jeg vidste godt, at han var et eller andet sted i baggrunden, men da vi så ham yderst sjældent, var det ikke noget problem.

I hvert fald ikke i begyndelsen.

Jeg indrømmer gerne, at det kløede i mine fingre når det bankede på døren kl. 5 om morgenen, og Chris stod udenfor, og gerne ville se sin datter.

Mellem os – var der også blandet jalousi ind i det. (fra min side) Jeg følte hver gang, at han kom og tog min datter. (hans)

Der var en enkelt pause hvor vi ikke så ham i et par år, og jeg er aldrig helt sluppet af med den tanke, at det måske har været mine negative attituder, der var skyld i det.

Sådan set var det jo mere hans datter end det var min.

Han begyndte at komme regelmæssigt igen, da Linette var 5 – 6 år, og jeg lærte så småt at forlige mig med det, men helt godt blev det ikke.

Vendepunktet kom engang midt i firserne, da han slog sig ned Stockholm, og begyndte at spille sammen med nogle dygtige Svenskere som han havde mødt.

Fra sit gamle band beholdt han 2 nordmænd, Per Chr. Hansen og Odmar Amundsen.

I 1986 Ringede han og fortalte, at han havde mødt den pige som han ville dele resten af sit liv med. Hun hed Kristina og kom oprindelig fra en lille by i Småland.

Jeg lægger ikke skjul på, at det var en meddelelse der passede mig glimrende.

I hele den periode boede vi i hus på Ydunsvej her i Randers.

Vi begyndte nu at se meget mere til Chris og hans unge kone.

Jeg selv vendte på en tallerken, og vi fik efterhånden banket et solidt venskab op.

Meget af tiden, de boede hos os, sad Chris og jeg i mit værksted sammen med min hund Rufus, og drak lidt øl og røg måske en pibe sjov tobak.

Han var også utrolig populær hos Rufus, da han ofte havde tørrede torskehoveder med fra Kjøllefjord i nord Norge.

Det er den norske form for flæskesvær sagde han altid. (jeg betakkede mig)

Han spillede ofte på Åkanden (der desværre ikke eksisterer mere) og det var på Åkanden at jeg hørte ham første gang.

Jeg var solgt til stanglakrids.

Jeg husker hvordan Servitricerne lod gæst være gæst, og kastede sig ud på dansegulvet.

Sidst i firserne flyttede Konny og jeg hver for sig, på grund af gemytternes uoverensstemmelse, som det jo hedder så flot. Samtidig flyttede Linette også hjemmefra, og Konny havde det bestemt ikke godt i den periode.

Chris ringede til hende en dag og sagde – nu ved jeg godt hvad man gør, når ens barn flytter hjemmefra – så får man bare et nyt.

Kristina havde lige født ham en datter, der kom til at lyde navnet Emma.

Og det var en lille pige som han var utrolig stolt af.

Han havde jo en dreng og en pige i forvejen, men havde aldrig haft den glæde, som det er, at følge dem op gennem barndommen og ind i voksenverdenen.

Senere på dagen ringede han også til mig, for at overbringe mig nyheden.

Han var syg fortalte han, men det var kun i en bisætning, da det altid var musikken der kom i første række. Han havde godt nok tabt sig, men det var kun fedt. Sagde han.

Han havde store planer, sammen med John Puk, (Puk studiet) som han havde spillet med i sine unge dage.

Så vidt jeg husker, var Radioens Big Band inde over.

En del af de numre han nåede at indspille inden han døde, er netop indspillet i Puk Studiet.

Her bagefter er det gået op for mig, at når vi talte sammen, stod Chris og talte i en af telefonerne fra Huddinge Sygehus i Stockholm.

Ganske få dage efter, at han havde fortalt om sine planer hos Puk, ringede telefonen fra Sverige.

Det var hans Lillebror Indmund Lyngedal, der fortalte Linette, at hvis du vil se din far i live, skal det være nu.

Jeg kommer til at gyse, når jeg tænker på, at så sent som tre fire dage før han dør, har han stadigvæk - overskud til, at planlægge indspilninger og Turnéer med sit orkester.

Jeg vil ikke komme ind på turen til Stockholm, da den selvfølgelig ikke var særlig munter.

Til gengæld var den lang.

Konny og jeg stod i en skilsmisse, og Linette sad på hele turen og snøftede på bagsædet.

Linettes daværende kæreste Jan, var chauffør, og hvis det Svenske politi nogensinde havde fanget os, var vi ikke blevet færdige med at betale fartbøderne endnu.

Som bekendt er Stokholm helvedes stor, og vi kunne da heller ikke finde Kristinas lejlighed.

Til sidst måtte vi betale en Taxi til at køre i forvejen, og vise os vejen.

Sidst på aftenen trillede vi endelig op foran, den ikke særligt charmerende blok, som de boede i.

Kristinas mor havde boet der nogle dage, for at passe lille Emma, når Kristina var på hospitalet.

Vi havde gudskelov provianteret lidt på færgen (nogle flasker og et par rammer øl) og dem fik vi hul på.

Det var ikke bare os der trængte, det gjorde Kristina og hendes mor også.

Vi sad og talte om Chris til klokken var 3 – 4 stykker om natten.

Det var meningen, at vi fire fra Danmark, skulle sove på et par madrasser på gulvet i stuen.

Jeg tror ikke at der var nogen af os, der fik noget søvn overhovedet.

Om morgenen fik vi lejlighed til at hilse på lille Emma for første gang.

En utrolig sød og smilende lille charmetrold, der var som snydt ud af næsen på sin far.

(hun lignede Linette da hun havde samme alder)

Efter et solidt morgenmåltid, gjorde vi os klar til at tage på hospitalet.

Lille Emma skulle med, da Kristinas mor trængte til, at få hvilet sig.

Bilen var et gammelt folkevognsrugbrød, der var lavet om til en slags tidlig Autocaper.

Chris havde selv lavet al mekanikken på den. (han var udlært mekaniker)

Ved hovedindgangen på Heddinge sygehus ville Chrisses lillebror Ingmund støde til os.

Og vi fik et chok alle sammen. (undtagen Kristina)

Jeg har aldrig – hverken før eller siden – set to brødre ligne hinanden så meget.

Det næste chok fik vi, da vi trådte ind på sygestuen, som han havde helt alene.

Chris lå i sengen – forbundet med alle de slanger og ledninger – som man kan, for at holde folk i live.

En ung sygeplejerske sad ved hans hovedgærde og holdt ham i hånden.

Jeg kunne ikke kende ham.

Jeg kunne ikke kende den gamle mand på mindst 90 der lå i sengen.

Han vejede ikke et kilo over 40, og desuden var hans hår blevet gråt i de måneder vi ikke havde set ham.

Ydermere havde han gulsot på grund af sygdommen, og havde sikkert andre sygdomme som vi ikke blev informeret om.

Han lignede faktisk en ældgammel kineser.

Konny fortalte mig, da vi kom hjem, at det eneste hun kunne kende ham på - var hænderne.

Vi blev resten af dagen på sygehuset hvor vi skiftedes til at sidde ved siden af Chris.

Når vi ikke var på stuen sad vi i rygerummet ikke langt derfra.

Det lyder mærkeligt, at der for omkring tyve år siden stadigvæk fandtes rygerum på kræftafdelingen på et stort Hospital. Men det gjorde der.

Ved aftenstid vendte vi tilbage til lejligheden.

I den tro at vi havde bestilt flydende billetter gjorde vi os klar til en ny nat på gulvet.

Linette ville lige tjekke billetten en sidste gang, og det gik op for hende, at den gjaldt til den sidste afgang samme aften.

Efter en følelsesladet afsked med den lille familie, hastede vi mod Varbjerg,

Men jeg tror nok, at vi alle sammen følte, at vi havde sagt farvel til Chris.

Konny kunne mærke, at han trykkede hende ganske svagt i hånden.

Jeg er da heller ikke i tvivl om – selv om han lå i coma – at han godt vidste, at vi var der.

Vi besøgte den lille familie året efter – dels for at hilse på – og dels for at se hans gravsted.

Gravstedet var desværre ikke helt færdigt endnu, kunne vi se.

Det lignede slet ikke et dansk gravsted, da alle gravene var placeret i noget der lignede en skov.

Det var meningen at Ingmund skulle have en sten med fra Kjøllefjord i nord Norge.

Og sådan blev det også, så vidt jeg ved.

Om aftenen – efter en lang dag i Stockholm (som vi ikke fik set året før) sad vi og hyggede os over et par flasker sammen med Kristina og hendes bror.

Vi talte selvfølgelig mest om Chris, da han stadigvæk fyldte meget i vore tanker.

Kristina spørger mig pludselig, om jeg tror på et liv efter døden.

Jeg kigger på hende og siger! Ja selvfølgelig gør jeg det.

Grunden til, at jeg spørger siger hun, er, at den aften hvor i tog hjem til Danmark kunne jeg pludselig mærke, at jeg ikke var alene.

Jeg havde slukket lyset og i stedet tændt nogle stearinlys.

Chris er det dig, spurgte jeg flere gange. Ingenting skete.

Chris hvis det er dig, så få stearinlyset til at blafre.

Stearinlyset blafrede så meget at det næsten gik ud.

Da jeg så dødsattesten med det nøjagtige tidspunkt, da Chris døde, var jeg ikke overrasket over, sagde hun, at det skete på nøjagtig samme tidspunkt som stearinlyset blafrede.

Jeg sagde til hende, at for mig var der ingen tvivl om, at Chris havde været omkring for at sige farvel. Og det tror jeg stadigvæk.

Her tyve år efter taler vi stadigvæk om Chris.

Ikke hver dag selvfølgelig, men han er på en eller anden måde stadigvæk en del af vores liv. Af og til sætter vi hans musik på afspilleren og nyder hans rå stemme som altid vil kunne stå sig - selv mod de nye sangere.

Hvis min læser kan lide hans musik, kan det købes på Nord Norsk Pladeselskab AS
Eller gå på nettet og hør flere numre. Skriv - Chris Lyngedal – såre enkelt.
Kjøllefjord holder stadigvæk liv i hans navn med en årlig festival. Den såkaldte Chris Festival.
Den bliver større år for år.
Han kan også Googles, og på nogle af siderne kan hans musik købes for billige penge.

